

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XXVII. David à Semei convitiis & lapidibus appetitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

Confor-
matio Da-
vidis cum
divina vo-
luntate.
2. Reg. 1. 16.
& 26.

V. Inter Dei & Davidis voluntarem summus fuit conspiratus. Sadoco sacerdoti rex religionum curam commendans: *Reporta*, inquit, *Arcam Dei in urbem. Si invenero gratiam in oculis Domini, reducet me, & ostendet mihi eam, & tabernaculum suum. Si autem dixerit mihi: Non places: praesto sum, faciat, quod bonum est coram se.* Si Dominus Deus dixerit, nolo te regem, nolo te victorem; praesto sum. Si dixerit: exulem, fugitivum te volo, ut tuus filius adversum te faciat, quod fecerat Saul tuus fover; praesto sum. Volo te speluncas & antra petere, mendicatio vivere; praesto sum. Volo te quotidianis terrefieri periculis, & omni hora irruptionem mortis operiri; praesto sum. Volo te probri omnium & ludibriis ruorum etiam subditus; praesto sum. Luto & lapidibus, non conviciis solum & maledictis te peti volo. Uxoribus tuis vitium offerri, omnibus te contumeliis vexari volo; praesto sum Domine, praesto sum. Ego te erutum e sordibus in solium evexi, a pedo & pectore ad sceptrum & diadema extuli, regem ex opitione feci. Nunc iterum in fordes te dejiciam, & pedum & mendicitatem te reducam; praesto sum Domine, praesto sum, facias, quod bonum est coram te. Et ut rex David omni populo probaret se divinis placitis contentissimum, & torrente Cedron jam transgresso, ascendit summam montis, in quo erat adoraturus Dominum. Ex illo montis supercilio videre poterat arcem Sion & urbem, & ita eminens valedicere, regnumque Deo per preces transcribere. Ita totus in infinita divinorum judiciorum profunditate acquiescebat: Restituit Deus regnum, non restituit, & victoriam concedat, auferat, in utrumque paratus est David, aut illud aut istud divinae voluntatis decretum amplecti.

Elcearii
Comitis
ad divinum
conforma-
tionem.

Comes Elcearius, illud sanctitatis archetypum, cum saeva maris tempestate jactaretur, fracto jam malo, velis ventorum vi discerpis, ululantibus nautis & desperantibus, unicus orabat Elcearius. Mari aliquantulum detumescente, evitato jam naufragio, interrogatus est Elcearius: Ad non aequè atque alii timuisset vitae? Ad quos ille: Totum me, inquit, divinae voluntati tradidi, paratus vel aliis salvis mergi. Ita prostratus David, salvo filio, salvis ceteris paratissimus fuit perire.

Hac vo-
luntatem
conforma-
tione
Deus vin-
dicat.

Et haec voluntas cum divina tam exactè consentiens, ita Deum vincit & expugnat, ut hominem non possit odisse summa bonitas. Haec illa voluntas est, quae hominem summis malis, mediis flammis incinctum, nihilominus reddit beatum. Ita nos comparemus, Christiani, ut in rebus omnibus, tam adversis, quam prosperis, promptissimè pro se quisque dicat: *Praesto sum, faciat Dominus, quod bonum est coram se.*

CAPVT XXVII.

David à Semei conviciis & lapidibus appetitur.

Donum à
Sibà Davi-
di lactum.

Bi David miserrimè fugà torrentem Cedron & olivarum clivum transmississet, advolvit servus Miphiboseth Siba. Hic duos ante se asinos egit ducentis panibus, duabus vini seriis, ficibus & uvulis passis onustos, fugienti regi donum. Quod ut oratione insuper commendaret: Rex vive, inquit, munusculum prostratus exiguum adduco, vinum in vià deficientibus, jumenta verò ceteris non assequentibus servant; panem, ficus, uvas passas in refectiunculam servorum regis adfero. Cui rex: Ubi haeret Miphiboseth? Ad quae Siba respondit: Hierosolymis remansit, dixitque: Hodie restituet mihi domus Israël regnum Patris mei. Hic trifur mendacissimus homo, ex asse nequam, in dominum suum mendacium conflavit, Davidem nimis credulum fecellit. David enim auditus Sibae fucatisissimis

verbis, mox sententiam pronuntians: *Tua*, inquit, *sunt omnia, quae fuerunt Miphiboseth.* Inde David ad oppidum Bathurim venit. Hic obvium habuit salutatorem inexpectatum, hominem scelestissimum, Semei, qui suum regem non conviciis solum & maledictis atrocissimis excepit, sed & luto ac lapidibus petivit. Absalon Joab frater vepiam a rege petiit, licet maledico huic jam amputare caput. At exquisitissimam defensionem rex inhibens: *Sinite*, ajebat, *Deus hoc illi suffit, ut mihi malediceret. Quid ab hostibus expectem, cum filius meus me oppugnet? Interea non cessabat Semei probri omnibus, maledictisque regem insectari, minuire majestatem. Eodem die Absalon urbem Hierosolymorum cum exercitu velut triumphans ingressus est. Hic tria nobis dissertanda. 1. Quam audax fuerit hæc impudentia Semei, legitimum regem tam diris contumeliis tali tempore insectari. 2. Quam modestè timè tulit David maledicta Semei. 3. Quam eximie in his ipsis injuriis suam cum divina voluntate conduxerit.*

Triplex
causa.

§. I.

Thujus injuriæ gravitatem intelligemus, expendendum probè, quis calumniis meritis confixus, quis calumniator, quomodo verba fecerit ponderosa lapidibus, quando hoc fecerit. Quis hæc passus? Religiosissimus & mansuetissimus princeps, regum potentissimus David, tertium electus & unctus rex, dux fortissimus, quem ea calamitas affligebat, ut vel saxa moverit. Hunc ipsum regem optimum tam scædo fellissime perluit scelestus & vilis homo. Et quis calumniator iste? Civis & subditus regis, quem rex nec verbis nec factis læsit. 1. Nimis quàm audacter impudens & furiosus fuit Semei, civilium & divinarum legum contemptor, qui regem in os, audiente omni populo, conviciis & contumeliis gravissimis oneravit. Hoc ei impotens sui affectus & vindictæ studium suggerit. Semei cognatus Saulis erat, qui Davidi semper infensissimus. Putavitque homo temerarius & praeferox Semei, opportunum esse tempus, quo Davidem, regno jam propè perditio, acerrimè criminari posset. Hinc quidquid felis domi habuit, in regem, imò in suum ipse caput effudit. Nam post annos sexdecim capite luit, quod hic lingua deliquerat. Deliquit adtem horrendum in modum. Etenim non solum regi turpissimè maledixit, sed eum insuper, luto & lapidibus appetens: *Egre dedit tibi Dominus unguem domus Saul: quoniam invasisti regnum pro eo, & dedit Dominus regnum in manu Absalon filii tui, & ecce premunt te mala tua, quoniam vir sanguinum es.* Abi in malam maximam crucem tyrannæ sanguinarie; diu satis subditorum tuorum sanguinem sorbuiisti, nunc tuus jure petitur. Adulter es, idcirco prout meruisti, lapidandus es. De tuo cortio jam ludetur; par pro pari reddetur, regnum inique partum tuo filio cederet in spoliū. Extrema omnia meritis es. Tandem causa melior triumphat.

1. Semei
audax im-
pudentia
contra Davi-
dem regē.

2. Reg. 1. 16.
Red. vers. 8.

Hominem
seducit
vindicte
libido.

Videte, obsecro, quàm hominem pravi affectus excæcent, quàm seducat turpiter vindictæ libido! vir iste centies jusjurandum jurasset, se vera dicere, cum omnia fuerint falsissima. Nimirum ita furere solent affectus cæci. Summa fuit injuria, quod ille ille ritè factum censuit. Quàm nos delicati sumus, & pæne nullius patientiæ hoc paradigma monstrat. Cum enim nos vel obliquus ferit oculus, vel asperius verbum perstringit, mox injurias vociferamur intolerabiles. Umbrae sunt illæ injuriæ, quas nos ferimus ad Davidis, ad aliorum gravissimas collatae. Et videte regis nostri patientiam.

II. Semei maledicta & calumnias rex David modestissimè simul ac mansuetissimè tulit, ad omnes verborum contumelias patientissimus. Sat hominum habuisset, qui os vtri nequissimi oppilarent. Absalon manus prae-

2. Davidis
patientia
calumnias
Semei fe-
rentis,
præ-

pruriebant, in conviciatoris cadenti. At verò David non tantum Semei jugulari vetuit, sed ei etiam patrocinatus, & facinus extenuans: *Dimittite eum*, inquit, *ut maledicat*, Dominus enim præcipit ei, ut malediceret David: & quis est, qui audeat dicere, quod sic fecerit? Ecce filius meus, qui egressus est de utero matris, quæ ita animam meam, quanto magis nunc hic filius lenis, malediceret mihi? *Dimittite eum*, ut maledicat juxta præceptum Domini. Opprobrat Semei regnum Saulis iniquè occupatum. At David pius usus artificio, non verbis Semei respondit, sed Deo se stitit, cum Deo causam suam pertractans: *Domine Deus meus*, inquit, *si feci istud, si est iniquitas mea in manibus meis*. Si reddidi retribuendis mihi mala, decidam meritò ab inimicis meis manus. Mi Deus, si Sauli regnum vi malà invasi, perdidit omnia; mei me inimici pessumdent. *Ambulabat itaque David & socii ejus per viam cum eo. Semei autem per jugum montis ex latere, contra illum gratiebatur, maledicens, & mittens lapides, adversum eum, terramque spargens*. Nihilominus mitissimus David suis illud inculcat: *Dimittite eum, ut maledicat, juxta præceptum Domini*. Quomodo Deus hoc præcepit? Paucis quiddam hæc obsecrari in præfatione dabo.

David in calumniis cum Deo causam suam agit. Psal. 7. vers. 4 & 5.

2. Reg. c. 16. vers. 13.

Per Semei maledicta Deus non voluit culpam sed poenam.

2. Reg. c. 16. vers. 11.

Chrysof. tom. 1. de si de Anna. Patientia Davidis robustior fuit in calamitate quam in prosperitate.

3. Davidis cum divina voluntate conjunctio. loc. cit.

Hæc Semei maledicta, uti omnes injuriæ ac peccata, duo hæc velut utero clausa gerunt, *Culpam & Poenam*. Culpam non præcipitur à Deo, hæc enim voluntatis malitia est, quam averfatur, justo tamen judicio permittit Deus. Quando igitur maledicentia Semei, quæ gravis culpa erat, Davidi fuit acerba poena, voluit & præcepit Deus, ut David ore tam maledico, lingua tam impiâ puniretur. Culpam non voluit Deus, sed voluit poenam. Idem in omnibus omnino injuriis & peccatis videre est. Culpam inest & poena. Culpam Deus permittit, non præcipit: nec verò præcipere potest: est enim non ens, seu distortio, fœditas, depravatio turpificati animi & malæ voluntatis. Exemplo eum monstramus. Curvam in charta lineam deprehendunt oculi, distortio ipsa & curvam recti privans, quid rei est? Ita Deus dum permittit culpam, infligit poenam; maledicentiam Semei non imperavit, per eam tamen irrogavit poenam Davidi. Et hoc est, quod vociferatur David: *Dimittite eum, ut maledicat juxta præceptum Domini*, qui me noxium non vult impunitum. Idcirco quiddam supplicii de me sumserit benignus Pater, patientissimè perferam. Chrylostomus hanc patientiam adeò demiratur, ut existimet robustiorcm censendam esse tolerantiam Davidis, hæc talia patientis in calamitate, quam in folio regali considens ea pertulisset. *Nam ubi concidimus*, inquit, *tunc magis nos pungunt agrissimæ que mordent convicia*. Et videte crudelem diaboli vastitatem, cum cerneret Abfalonis tyrannidem, tranquillè ac leniter à mitissimo parente tolerati, alium in eum immisit adversarium, qui tantam patientiam amarissimis calumniis expugnaret. At nihil agis Acherontice Panurge: rex David eadem perseverat æquanimitate; maledictis non movetur, convicia publica probrosissima veluti suscipiens non audit, oviculam rex bellicosissimus induit. Obstupescenda prorsus patientia, submissio & mansuetudo prorsus prodigiola, vel eo ex capite, quia vindictam non solum justissimam, sed & paratissimam in promptu habuit: etiãnum rex fuit, quamvis exul; etiãnum jus gladii retinuit, & tamen Abifai gladium, obrectatoris iugulo jam imminente non coercuit. Et qui tandem iram in statione continere, vindictam substringere, animi commotiones reprimere potuit?

III. Divinæ voluntati suam iterum integerrimè conjunxit, ut in eo solo suavissimè acquiesceret, quod Dei nutu consilioque gestum sciret. Quando igitur sciverat David, velle Deum, ut sibi malediceretur, hoc ipsum & ille voluit. Hinc voces istæ: *Dimittite eum, ut maledicat*. Voluntati divinæ refragari neutiquam debe-

mus, etiãmi ea calices infundat amariore: finitè virum loqui, quæ vult, non ea suâ solum, sed divinâ loquitur autoritate; Deus illi hoc negotii adversus me commisit.

Atque hoc Deo volente velle, nolente nolle, Pano-
plia est ad omnes injurias æquo animo excipiendas, tranquillè tolerantur omnes afflictiones & poenæ, si omnium auctor credatur Deus. Sed hic milles hallucinamur & impingimus; qui fraudes, rapinas, cædes, & quidquid similium malorum est, quæ culpam habent, permittit ea Deus; quæ poenam inferunt, vult ea Deus & imittit. Videte mihi hominem ægrum, cui pharmacum porrigitur austerum, vehemens, disulfuratum, quod penetrat in viscera, hæc hic stomachari & furere, execrari pharmacum, diras omnes pharmacopola imprecari. Quam autem id insipienter & fatuè Pharmacopola quid deliquit? de præceptione medici, & de chartâ medicamentum composuit: cum medico age, mi æger, hunc accusa, si potes. Omnes injuriæ medicinæ sunt, quæ poenæ sunt; qui injuriam infert, pharmacopola est, potionem exhibet, quàm medicus dictavit, non aliam, non amariorem præbere potest, quàm ei medicus permittat, jubeat. Medicus est Deus, hic medicinas præscribit, dictat, præcipit, in curatione admoventâ pharmacopœus illi subservit. Medici est, moderari omnibus, quæ ad ægri valetudinem sunt, medici est imperare. Hinc illa Davidis verba: *Domine minus præcepit ei*. Quod Augustinus meritò commendat his verbis: *Agnosens culpam suam, amplexus est poenam suam, quarens gloriam non suam*. Eundem hunc regem deprædicans Bernardus: *Parum est, inquit, cum per se ipsum humiliat nos Deus, si tunc libenter accipimus, nisi quando & per alium hoc facit, sapiamus similiter*. O verè hominem secundum cor Dei, qui se ulciscenti potius quàm exprobranti succensendum putavit, quæsum existimans maledicta: at ille intendebat, quid in occulto ageret Deus. Hoc Davidem tam mitem reddidit adversus pessimum nebulonem illum.

Agnovit eum divinæ justitiæ instrumentum. His oculis nos adversarios nostros, ut justitiæ divinæ instrumenta intueamur. Hi pharmacopœi nostri varios quidem ingerunt amaros, Rhabarbarum, Aloën, Antimonium miscent. Quid indignamur ita præscripti medicus. Nefas autem querere: Cur hoc, cur istud præscribit? Largiter erravit Abifai, cum furiosè quæreret: *Quare maledixit canis hic mortuus domino meo regi*. Nam ad ista indignatus David: *Quid mihi, ait, & vobis est filii Sarviae*. Vanè, impie sciscitamus, cur istud illudve curja celestis in nos decreverit; facti sui rationem Deus mortalibus non reddit. Stulte impudens sit, qui Deum examinet: Cur modò pluvias, modò grandinem, modò pruinas, modò tempestates alias; jam famem, jam morbos, jam bellum in nos immittat? Ita nec nos in privatis rebus nostris prudenter aut piè interrogabimus: Cur hostis meus tam barbare me tractat? cur Magistratus nos non juvat? cur paupertas, cur morbi me sibi vendicant? cur ego unus ceteris asperius multor? Tolle quæstiones istas, frustra sunt. Ira medicus præscripsit, ipse novit, quid præscribat aut præcipiat, non pharmaca, sed medicum attendamus.

Dion Alexandrinus vir eruditus, Strobæo teste, variis probis à quodam laceffitus, nec verbulum reposuit tot cavillis. Ubi domum venit, ad conviciatorem, qui eo usque secutus, se vertens: Gratiâ ago, inquit, quòd te mihi comitem adjunxeris, sed tuis sermonibus respondere, jam non vacat. Sapienter & ad præcæ philosophiæ ritum.

Sciverat David injurias sibi ab Abfalone filio, à Semei subdito inferri, non casu, nec fortuito, sed vidente, annuente, volente ac jubente Deo, qui quæ ipsius causa patitur, immensis præmiis remuneratur. Idcirco David horum non ignarus: *Si forte*, inquit, *respicias*

2. Reg. c. 16. vers. 9.
Ibid. v. 10.
2. Reg. c. 16. vers. 9.
Ibid. v. 10.
Rationem facti sui reddidit Deus.
2. Reg. c. 16. vers. 11.
Domi

Dominus afflictionem meam, & reddat mihi Dominus pro maledictione hac. Quidquid igitur, & à quibuscunque patiamur, suspiciamus ad Deum hac omnia videntem, annuentem, volentem ac iubentem, & respiciet nos Dominus, & reddet nobis bonum. In rebus omnibus cum Davide usque & usque clamemus: Dominus est, faciat, quod bonum est coram se.

CAPUT XXVIII.

David interitum Absalonis filii luget.

Concilium bellorum Absalon Hierosolymis cogit. Achitophelis sententia.

Cum David in campestribus deserti moraretur, Absalon Hierosolymis concilium illic bellicum coegit. Achitophel vir longe consultissimus, in hanc ferè sententiam dixit: Non ignotum ulli, quantus miles sit David, & quos secum adduxerit, paucos illos quidem, sed exercitissimos, leones dixeris bellicosissimos. Cum igitur bella celeritate consent, dentur mihi duodecim millia militis selecti, hac nocte lassos opprimam ex improvise. Nec erit difficile, regem in nostram potestatem redigere, caso ipsius milite aut fugato. Consilium fuisset sapientissimum, modò reperisset viros cordatos, qui auli fuissent sequi. Perisset David, si consilium Achitophelis sterisset. Deus id evertit; Atque

Reg. c. 16. Achitophelis consilio rejecto, cum Chufai sentiant.

constituit Achitophel, quod dabat in diebus illis, quasi si quis consuleret Deum, sic erat omne consilium Achitophel. Longè aliter suavit Chufai, quem Absalon pariter audiri voluit. Ille hunc in modum peroravit: Consilium Achitophelis probare non possum. Pater tuus, ò rex Absalon, vir bellicosissimus est, qui veluti cæcatus lapis raptis sæviat. Ac forsitan foveis ac vallis se munit. Quòd si principio prælii è nostris pauci cadant, ingentem ea res terrorem dabit, mox volabit fama victum Absalonem. Nam omnis populus novit, quantus, & quam felix bellator sit Pater tuus, & quam selectum militem secum eduxerit. Hoc igitur agamus, Israëlè univèrsam à Dan usque Berfabee ad signa evocemus. Ita vi summà irruamus in hostem, quocunque demum loci præsidio latitantem. Ita ad unum omnes trucidabimus. Quòd si alicui urbium se commiserit funibus eam cingemus, & in profluentem his tantis viribus trahemus. Consilium speciosum, sed malum. Assensu sunt autem omnes Chufai, rejecto Achitophelis consilio. Ita Domini nutu dissipatum est consilium Achitophel uti le, ut induceret Dominus super Absalon malum.

Reg. c. 17. David per exploratores de consilio certificat.

Hæc omnia nuntiata sunt regi David per exploratores duos Jonathan & Achimaas, qui in viâ declinando periculo in puteum descenderunt, quem cura mulier textit pallio, velut hordeum siccatet. Monitus ergo David Jordanem ante lucem summo mane cum exercitu transmisit. In via Sobi & Bercellai obtulerunt regi frumentum, hordeum, farinam, fabam, cicer, Lentem, mel, butyrum, oves & vitulos pingues, tapetia quoque & vasa utensilia obtulerunt, ut fatigatorum famisitque aliquid adferrent solati.

Exercitum disponit & in tres partes dividit.

David igitur cum bono Deo suas in hoste filio vires exploraturus omnem exercitum suum in tres partes divisit, unam Joabo, alteram Abisai ejus fratri, tertiam Ethai Gethæo assignavit, ipsemet in aciem descensurus. At obstitens populus: In tuo, aiebat, unius capite, decem millia computantur. Tu unus quæreris, te perdito perijimus omnes. In urbe potiùs præsidio nobis etis, ut si pugna minùs feliciter succedat, ad te refugiamus. At David non ignarus, neminem in suâ causâ bonum esse judicem, perquam humaniter & admodum submisè: Quod vobis, inquit, videtur rectum, hoc faciam. Ducibus autem singulariter præcipiens: Servate mihi, ait, puerum Absalon. Aded paternus animus in hoste determò agnovit filium, quem noluit obruncari. Interim Achitophel immane dolens ob sperum suum

Reg. c. 18. v. 4. v. 5.

A consilium, suus ipse carnifex gulam laqueo fregit. Jamque gemini exercitus in se ibant, non Hebræi scilicet contra Hebræos, fratres, sed contra patrem filius. Bellum miserabile, in quo & vincere & vinci grave fuit Davidi. Utrumque igitur acie commissâ, brevî numerosissimus Absalonis exercitus, ita turbatus est, ut effusissimè fugerint, viginti milia hominum caesa sint. Et quæque est plaga magna, viginti millium, & multò plures erant, quos saltus consumpsit, quàm hi, quos voraverat gladius in illâ die. Nam in silvâ illâ plurimi à fame, siti, feris, præcipitiis sunt confecti. Absalon & ipse in fugam effusus, subter proceram & admodum umbrosam quercum mulâ vehens, capillis passis, sparsaque cæsarie ramis quernis inhæsit, celeritè transeunte jumento vacuo. Hoc continuo miles Joabo duci nuntiavit. Qui ad nuntium conversus: Si vidisti, ait, quare non confodisti eum cum terrâ, & ego dedissem tibi decem argenteos scielos, & unum baltheum. Nec quidem mille argenteos acciperem, inquit nuntius, ut regis filium confoderem, quàm enim severè rex imperavit custodiendum Absalonem. Cui Joabus: Ego verò, inquit, te spectante, aggrediar illum. Et cum dicto tribus lanceis in pendulum incurrens, pectus transfodit. Cùm, que etiam palpitarè mæter, Joabi decem armigeri accurrentes, juvenem miserimum obruncarunt. Ita demum Joabus cecinit receptui, non ultra passus sævire ferrum. Absalonem è quercu solatum in propinqui nemoris fossam abjecerunt, ingenti lapidum acervo super eum ingesto. Mox duo nuntii Achimaas & Chufai pervolarunt ad regem, & victoriam nuntiârunt. Mox quæsit rex, num saluus ageret Absalon? Primis cautè dissimulavit se id scire. Alter, quod res erat, factus est. Hic David maximo percussus in cœnave superius ascendit, flens, & identidem ingeminans: Fili mi Absalon, Absalon fili mi, quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te, Absalon fili mi, fili mi Absalon!

Ibid. v. 8.

Absalon in quercu pendens tribus lanceis à Joabo confoditur. Ibid. v. 11.

Inde David maximo dolore percussus. Ibid. v. 33.

Hic nobis agendum & de obitu filii, & de luctu Patris. In filii obitu æquissima Dei judicicia consideranda; in Patris luctu expendendum, cur tantis lacrymis mortem atrocissimi hostis sit profectus.

§. I.

Quam verum illud prædicum? Deus judicat, cum nemo accusat. Differt subinde pœnam, non aufert tarditatem supplicii gravitate compensat. Serus nonnunquam venit ultor, sed severus. Absalon occidit fratrem; Deus tacet. Absalon mentitur patri de voto in Hebron perficiendo; Deus tacet. Absalon turbas concitat, seditionem constat; Deus tacet. Absalon conjuges parentis violat; Deus tacet. Absalon parentem armis oppugnat, ut regno evertat, hic Deus syngropham monstrans; Hæc, inquit, & hæc, & hæc etiam fecisti, & tacui.

Æquissima sunt Dei judicicia, differt pœnam, sed non aufert.

Chrylostomus in degenerem nunc filium, sævam reverà tigridem facundè excandescens: Parricida, inquit, non læsus, insanit, David lædiat & mitescit. Cessa, cessa, inquam, ne te boni omnes semper exhortent, ne audaces ex te, quod non noverant, discant. Tandem respice jam scelestissime hostis, jam respice parricida, respice, inquam, usquequaque in te cuncta sunt conversa. Te fugientem arbor excipiet, rami interiment, ligna suspendent. Injuriam patris vindicant ligna, arbor ulciscitur, rami defendunt. Nec cælum, nec terra te recipit, & aura & tellus & aqua te averlantur & excludunt.

Verè Deus judicat, Deus condemnat, cum nemo accusat. Et quidem pari metitur mensurâ. Hæc Dei sunt judicicia, quæ sæpe lenta veniunt, sed tremenda. Diverforum in Absalone vitiorum mixtura fuit. i. Capillis Absalon usus est ad pompam & fastum, nunc facti sunt ei funes, quibus infelici arbori suspensus est.

Diverforum vitiorum in Absalone mixtura. Prima, Credi.